

Bauzà intensifica l'anticatalanisme

El president illenc es mostra impertèrrit davant les crítiques i, sense oposició interna, desplega el seu anticatalanisme sense complexos.

Malgrat les amenaces de rebel·lió de part del professorat, de les crítiques duríssimes amb les quals el galtegen l'oposició i els sindicats, a pesar de les queixes de la Universitat de les Illes Balears i de tota opinió que s'hi aixeca en contra, José Ramón Bauzà es mostra impertèrrit. Ell continuarà imposant l'anticatalanisme. Amb més duresa que mai. D'ençà que s'ha tret de sobre l'incòmode conseller Rafel Bosch, el president pareix haver alenat amb més tranquil·litat per aquest flanc. No té oposició interna i la nova consellera, Joana Maria Camps, fa i diu tot el que ell vol i, per si faltava res, Bauzà ha creat el càrrec de secretari general autonòmic d'Educació al capdavant del qual ha posat el seu executor preferit com a vertader conseller a l'ombra.

Regionalisme esvaït. La política lingüística del govern de Bauzà no ha suposat al PP cap erosió orgànica. No hi ha hagut, que constin, baixes de militants per aquest motiu. En cap agrupació els dirigents locals s'han mostrat combatius contra la direcció balear. A tot estirar, hi ha hagut declaracions, com les del batlle de Sa Pobla, Biel Serra, entre alguns –pocs– altres, fent declaracions d'amor al català. Però ningú no ha dimitit.

En dos anys de govern i any i mig d'intensa campanya contra el català ni tan sols un sol regidor dels 439 que té a Balears el PP ha dimitit. Malgrat que una part important dels quals són els de pobles petits, que, per ocupar l'escó, no cobren sou sinó que es limiten a ingressar escasses dietes –uns 90 euros per sessió mensual– i que, per tant, podrien haver manifestat la seva discrepància amb la dimissió, si haguessin volgut. No ha estat el cas.

El regionalisme, en el si del PP balear, és més una postura estètica que una opció ideològica. Sempre ha estat així. Però ara, amb la manca d'oposició a Bauzà per tot això del català, es nota més que mai. És cert que Antoni Pastor, batlle de Manacor i diputat pel PP el 2011, s'ha convertit en trànsfuga suposadament per mor del català. Però és una impostura sobrevinguda. Ell mateix va dir en conferència de premsa el setembre de 2011 que el seu enfrontament amb Bauzà era degut al fet que el president li havia promès ser portaveu parlamentari i que havia incomplert la promesa. La defensa del català va venir després. I tan després perquè, de fet, Pastor va compartir actes, just abans de les eleccions autonòmiques d'ara fa dos anys, amb el grup anticatalanista Círculo Balear.

Aquest any i mig d'intensa campanya contra el català per part de Bauzà deixa com a saldo polític l'evidència que no hi ha cap rebel·lió, per aquest motiu, contra el president. És ver que n'hi ha que remuguen, però d'aquí a actuar hi ha un abisme que ningú no vol superar. En definitiva, l'existència d'un sector regionalista del PP comença a ser més que una realitat una presència espectral, evanescent, i que últimament ni tan sols té opinió de tot el que fa Bauzà, com exemplifica el silenci espès de Pere Rotger, antic representant d'aquesta orientació interna.

Anticatalanisme envalentit. Si el regionalisme en el si del PP s'esvaeix, tot el contrari passa amb l'anticatalanisme. Com si fossin una mena de vasos comunicants, quan un baixa l'altra puja. I tant ha baixat l'un que l'altre s'ha convertit en marca de la casa. Tal com aquesta setmanari va analitzar amb motiu de la crisi de govern feta per

Bauzà ara fa un mes i busques, aquella muda de consellers ha suposat una intensificació del segell anticatalanista per convertir-lo en penó electoral amb vista al 2015.

Joana Maria Camps, la nova consellera d'Educació, fa un discurs pla, sense gens de força. Es limita a repetir allò que diu Bauzà sobre la llengua pròpia. Qui porta de veres les regnes de la conselleria és un càrrec creat *ad hoc* per a Guillem Estarellas, ex-secretari general del PP i ara flamant secretari general autonòmic d'Educació, amb les mateixes responsabilitats de fet que la consellera. D'aquí que l'oposició ja faci befa de Camps i que ella, cosa insòlita, digués en una entrevista que “qui mana a la conselleria som jo”. Mai cap conseller en la història havia hagut de dir en públic una cosa així.

Estarellas té fil directe amb Bauzà i ha estat l'executor amb mà de ferro del president amb relació a les escoles i els professors. Va xocar frontalment amb l'ex-conseller Rafel Bosch, i no són pocs els qui troben que va ser precisament Estarellas qui va segar l'herba sota els peus del seu suposat cap –del qual era el director general de Planificació–, saltant-se l'ordre jeràrquic, i es va alinear amb el president amb la idea de tenir més decisió contra els moviments crítics dels professors, la qual cosa que no compartia Bosch.

Com a mostra del que pot passar el curs vinent, s'ha tingut el tast de l'episodi de l'escola pública d'Artà (Mallorca). Un pare i una mare d'uns al·lots acusaren el centre de “discriminació lingüística” amb els seus fills perquè parlaven en castellà. L'afer va ser degudament propagat pel diari *El Mundo-El Día de Baleares* com a mostra de la “pressió catalanista”, la qual fou naturalment denunciada pel Círculo Balear com a “intolerable exemple” del comportament “anticonstitucional” del “nacionalisme pancatalanista”. La història es remunta a mesos anteriors, i mentre Bosch era encara conseller intentà evitar que es convertís en un problema seriós allò que merament afectava uns únics pares.

EFE

Impertèrrit davant les crítiques i possibilitats de rebel·lions de professors, el president José Ramón Bauzá intensifica el seu anticatalanisme.

Però Estarellas, en sintonia amb el diari esmentat i l'organització anticatalanista, va pressionar perquè s'imposessin mesures contundents. Bosch ja estava en una posició políticament molt dèbil. Al remat, a finals d'abril passat el mateix Estarellas donà la raó als pares i rellevà la inspectora encarregada de la zona on hi ha el col·legi, i anuncià una investigació d'inspecció per esbrinar quines

responsabilitats hi pugui haver hagut. Allò que era un problema puntual va adquirir de cop categoria de problema polític de primera magnitud.

Doncs bé, aquest Estarellas és qui ara maneja de veres la política de la Conselleria d'Educació que ha d'imposar, a partir del pròxim setembre, el decret de trilingüisme i la llei de símbols, la qual impedeix fer *política* als centres,

o, entre altres coses, penjar els famosos llaços reivindicadors del català. Clarament, Estarellas és un home de confiança absoluta de Bauzá i un instrument perfecte per a portar a terme el que el president vol: palesar públicament el seu compromís inequívoc amb l'anticatalanisme.

Miquel Payeras